

**R. P. Georgii De Rhodes Avenionensis, È Societate Iesv,
Philosophia Peripatetica, Ad Veram Aristotelis Mentem**

Rhodes, Georges de

Lvgdvni, 1671

Sect. j. Quid & quotuplex sit infinitum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95638](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95638)

SECTIO I.

Quid, & quod simplex sit infinitum.

Definitio
infiniti.

Certum est primò, infinitum rectè defini ab Aristotele textu 61. *Id cuius secundum quantitatē accipientibus semper aliquid ultra est accipere.* Et textu 34. *Id quod successivè non est pertransibile.* Philosophus nimirum propositis veterum sententiis, qui ponebant in rerum natura infinitum unum, aut etiam plura, infinitatem adscribentes materiæ ob successionem generationum, quas putabant aternas esse, cum deberent eam causæ prius efficienti attribueret; pluribus refutat argumentis definitionem infiniti ab eis allatam: aiebant enim infinitum illud esse, cuius nihil est extra, quia (inquit Philosophus) convenire id etiam potest finito. Deinde quia esse totum, & esse infinitum, differunt: esse autem id, cuius nihil est extra, est esse totum, non est esse infinitum.

Explicatio
definitionis.

Deinde veram proponit definitionem infiniti, & eam probat, *Cuius semper aliquid extra est accipere.* Sensus autem est, infinitum esse id, de quo nunquam successivè tantum potest accipi, quin plura supersint accipienda: v. g. si sit infinita linea, nunquam tot poteris ex ea palmos, aut etiam leucas percurrere, quin plures & plures supersint percurrenda: si sit infinitus numerus, nunquam tot unitates accipies, quin plures supersint accipienda.

Debet autem intelligi acceptio realis, non autem per intellectum; nam ab intellectu divino ita totum infinitum intelligitur, ut non remaneat aliquid accipiendum. Quo in sensu certè dictum est ab Augustino lib. 12. *ciuitatis*, infinitum divina cognitione finiri. Deinde acceptio illa debet intelligi successiva, non simultanea; nam si essent infiniti homines, posset simul & semel Deus illos destrueret; si autem unum accipiat post alterum, nunquam omnes destruxerit, quia infinitum non est successivè pertransibile, quamvis totum simul pertransiri possit.

Infinitum
essentialiter.

Certum est secundo, infinitum diuidi primò in infinitum essentialiter, & infinitum in certo genere. Infinitum essentialiter, siue in omni genere entis, est essentia, quæ ex sua plenitudine, & illimitatione continet omnes perfectiones, quæ sunt in latitudine totius entis, id est, quod est omne esse, & omnis perfectio; cuiusmodi solum esse Deum constat apud omnes, eo quod totum esse in seipso comprehendat, veluti pelagus essentia terminum, ut loquitur Damascenus lib. 1. cap. 12. Infinitum in certo genere illud est, quod in aliquo genere entis omnem excedit terminum numerando attingibilem, ut infinita quantitas infinita solum esset in genere quantitatis, finita verò in omnibus aliis; non enim haberet perfectionem substantiæ, aut qualitatis; infinita sapientia non esset propterea infinita iustitia, vel potentia: notat enim rectè Valquez 1. part. disp. 26. cap. 1. quod quamvis crescente quantitate, aut qualitate, crescat etiam essentia & natura quantitatis ac qualitatis, neutra tamen essentialiter est infinita, quia esse infinitum essentialiter, est esse infinitum in omni genere entis; illa verò essentia infinita duntaxat sunt in aliquo certo genere.

Infinitum
categoriatum.

Certum est tertio, diuidi præterea infinitum in certo genere, in infinitum categoriatum, & infinitum syncategorematicum; quæ diuisio habetur apud Aristotelem textu 56. & 57. Infinitum vocatur categoriatum, quod habet partes omnes actu determinatas, ad quarum ultimam nunquam

R. P. de Rhodes cns. Philosoph.

A successivè deueniri potest: v. g. si dies fuissent ab aeterno, præterissent dies infiniti categoriatè; si homines existerent infiniti, efficerent infinitum categoriatum, quia singula partes huius collectionis essent determinata, & nulla esset inter illas ultima. Vocatur categoriatum, quia sicut terminus appellatur categoriatum, qui solus per se significat, ita est infinitum categoriatum, quod per se tale est. Infinitum syncategorematicum est illud, quod secundum partes determinatas, quas actu habet, finitum est; secundum eas autem, quas habere potest, est sine termino; ideoque habet semper plures, & plures partes, sed non efficientes nunquam maximam multitudinem totam simul complectam, ut dies futuri per aternitatem, & partes continui, ut supra satis dictum est.

SECTIO II.

Quales sint veræ proprietates infiniti categoriatum.

EX hac infiniti definitione deduci debent omnes eius proprietates. Prima sit, ut unum infinitum possit esse alio maius. Secunda, ut quodlibet infinitum sit infinities infinitum. Tertia ut sit impertransibile. Quarta ut sit necessariò interminatum. Quæ omnia graues habent difficultates explicandas sigillatim.

§. I.

Verum possit unum infinitum esse maius alio.

DEco primò, posse infinitum in aliquo certo genere, si deur, maius esse materialiter, & affirmans, entitatiuè, quàm aliud infinitum categoriatum. Ita docent Valent. 1. part. quest. 7. art. 3. Albertinus disp. 4. in prædic. quantitatibus, quest. 1. dubit. 2. contra Molinam 1. part. quest. 6. disp. 1. Valquez 3. part. disp. 46. num. 8. Fasolum quest. 7. art. 4. dubit. 5. & plures è veteribus, Durandum, Gabrielem, Gregorium.

Conclusio
& assumptio.

D Ratio tamen videtur perspicua, quia totum est maius sua parte: sed unum infinitum esse potest pars alterius: ergo unum infinitum esse potest maius altero infinito. Maior non eget probatione, cum sit principium per se notum. Minorem euidenter probo. Sint infiniti homines, ex quibus Deus decem destruat; manet tunc infinitum, quod est pars alterius infiniti: ergo unum infinitum potest esse pars alterius infiniti. Similiter ex quantitate infinitè extensa auferantur mille leuæ; id quod manebit erit pars prioris infiniti; si autem infinitum quod manet, est æquale materialiter & entitatiuè alteri infinito: ergo nihil ei ablatum est; tot enim secundum aduersarios infinitum habet partes entitatiuas, quot habebat antè; & tamen supponimus aliquid esse ablatum: ergo erit aliquid ablatum, & non ablatum. Quis v. g. dicere potest, quod si essent infiniti homines, non forent plures unitates capillorum quàm hominum? Si enim singuli unum haberent capillum, tot essent capilli, quot homines: sed si homines singuli habent plures capillos, plures sunt capilli, quàm si haberent duntaxat unicum: ergo plures erunt capilli quàm homines, si homines singuli habeant plures capillos; & hoc mihi sanè adeo videtur perspicuum, ut non sit elarius duo & duo esse quatuor; quid enim notius est, quàm quod totum maius est sua parte.

Probatio.

Obicitur primò. Implicat ut aliquid faciat maius infinitum si non faciat infinitum, sicut est impossibile.

Prima ob-
iectio.

S

possibile